

TRANS accions

Del 9 de març al 2 d'abril

MERCAT DE LES FLORS
CASA DE LA DANSA

TRANSaccions

Cicle d'accions transgressores vers el cos

TRANSaccions és un recull d'obres, persones i artistes significatius de diversos temps i moments, llenguatges divergents i mirades en comú. Són treballs que posen sobre la taula la qüestió de les accions performatives, les mirades i la posició del cos i el gènere en el marc de l'acció i en el marc social. El tractament del cos és sovint divers, ho és la manera com aquest es relaciona amb els elements escènics i com aquests dialoguen amb el públic. Presentem peces per pensar, descobrir, per visitar i potser, en algun moment puntual, per no gaudir-ne, que també és important saber quines coses no són tan properes a nosaltres...

La programació de TRANSaccions es nodreix de llenguatges totalment actuals i accessibles, propostes per descobrir coses sobre nosaltres a través de la mirada de l'altre i fins hi tot propostes per saber a quines coses no ens sentim propers, però gairebé sempre amb certa ironia i humor. Un valor i un posicionament força difícil de gestionar, encara més quan a sota d'aquesta fina capa hi ha molt més: pensament crític, pensament social i diverses mirades sobre la realitat.

Aquesta programació també és el resultat d'escoltar a d'altre gent que ben bé podrien ser anomenats comissari/es d'aquest paisatge. Un d'aquests comissaris és la sala Hiroshima, amb qui teixirem algunes complicitats.

Marc Olivé, programació Mercat de les Flors, i **Gastón Core**, Sala Hiroshima

Sinopsi dels espectacles i els artistes

IVO DIMCHEV

Creador i performer amb un discurs radical sobre la identitat, el gènere i l'art com a mercaderia. És capaç de treure's sang i llençar-se'la a sobre damunt de l'escenari, de cantar travestit de dona i d'oferir al públic diners per a què practiquin sexe a escena. Absolutament impactant. Amb reconeixements arreu del món.

Un dels nous paradigmes de la performance a Europa. Virtuositisme, interpel·lació al públic i identitat

LA RIBOT

És un referent de la creació contemporània europea. Les seves icòniques *Peces distingides*, que tenen una durada d'entre 30 segons i 5 minuts, plantejaven que la dansa es podia vendre com a una obra d'art. Per això es mostraven a museus i sales d'art.

Qüestionament constant dels límits coreogràfics, sobre el cos com objecte i el cos com a subjecte. La Ribot és imprescindible per entendre les arts visuals d'avui dia

JONATHAN BURROWS & MATTEO FARGION

Presentem una retrospectiva dels seus treballs.

Burrows és un dels més grans creadors de l'Europa actual, és realment imprescindible. Entre la dansa, la comèdia i la performance. Molt original.

Extraordinària barreja de música, dansa, composició i humor. Burrows és un referent europeu

(M)IMOSA

Aquest espectacle el volem portar des de fa 4 anys. Els seus 4 intèrprets són dels creadors més interessants actualment, els teatres i centres escènics es barallen per tenir-los. Tots ells tenen carreres meteòriques. És una ocasió única per a veure'ls.

Aquests artistes treballen des de la seva part interior.

(M)IMOSA pot ser-ho tot, un solo, una obra de grup, parlar-nos de gènere, de la nit, d'un temps actual i d'un temps indeterminat.

El vídeo de la peça té més de 1.700.000 visites.

Per fi a Barcelona després de 4 anys girant arreu d'Europa

SÒNIA GÓMEZ

Projectes de transmissió. Li ha transmès una coreografia al Marc Bèland (actor i ballarí canadenc que va treballar de ballarí amb la icònica companyia de dansa La La La Human Steps).

Un dels grans ballarins de la companyia La La La Human Steps a través de Sònia Gómez

PUBLIC IN PRIVATE / JASNA L. VINOVRSKI

Absurditat, humor i precarietat cap a un mateix en aquesta obra sobre les migracions.

Un divertit i alhora profund solo sobre les migracions

EL CONDE DE TORREFIEL

Aquesta peça s'ha vist molt poc a Barcelona.

La peça comença amb un noi darrera d'una porta de fusta amb un forat amb un penis en erecció.

Molt performàntica i salvatge, una petita gamberrada.

És una peça molt divertida amb escenes molt boges.

Feixisme quotidià, una reflexió sobre el nostre dia a dia

ANDREAS CONTANTINOU

Peça molt específica de gènere.

És una declaració política.

Més enllà de la dualitat. Explora els estereotips masculins, la mirada patriarcal i la masculinitat queer.

Una peça que porta a primera línia de debat la filosofia queer

Els espectacles

9 i 10 de març

IVO DIMCHEV

P Project + Fest

El treball d'aquest creador búlgar és extrem, una colorista barreja d'art performàntic, dansa, teatre, música, dibuixos i fotografia.

9 de març: *P Project*, performance d'interacció amb el públic, es basa en algunes paraules que comencen per la lletra p; es convida al públic a escriure poesia improvisada a l'escenari i l'artista la converteix en una cançó.

10 de març: *Fest* és una història de ficció que es proposa trencar el convencionalisme en les relacions professionals, de les connexions subconscients entre el poder i el desig en qualsevol relació professional.

Ivo Dimchev ha rebut nombrosos reconeixements arreu d'Europa i Amèrica del Nord i del Sud. És fundador i director de la fundació Humarts a Bulgària i cada any organitza un concurs coreogràfic. Des de 2013 és artista resident a Kaaithheater de Brussel·les. En aquest país va obrir Volksroom, un espai d'actuació per a joves artistes internacionals. El 2014 va obrir un nou centre a Sofia, un espai independent d'art contemporani i música.

P Project: Concepte i música **Ivo Dimchev** / Interpretació **Ivo Dimchev i membres del públic** / Desenvolupament software **Matteo Sisti Sette**

Coproducció Impulstanz Vienna, Kaaithheater, Trouble festival-Les Halles, Hebbel theater-Berlin, Volksroom, Humarts Foundation, Frascati-Amsterdam / **Subvenció** Flemish Community a Bèlgica

Fest: Idea, text, direcció **Ivo Dimchev** / Intèrprets **Nicola Schoessler, Annina Machaz, Mirko Feliziani, Ivo Dimchev** / Música **Emilian Gatsov** / Producció **Humarts Foundation i Volksroom Bruselas** / **Coproducció** Impulstanz Vienna, Kaaithheater Brussel·les, Frascati Amsterdam

P Project: 9 de març / 20 h / 16 € / Sala HIROSHIMA

Fest: 10 de març / 20 h / 16 € / Sala HIROSHIMA

11 i 12 de març

LA RIBOT

Another Distinguée

Han passat vint-i-anys des que La Ribot comencés *Las Piezas distinguidas* i el projecte no ha deixat de desplegar-se i transformar-se desvetllant cada vegada noves capes i significats. *Les Peces distingides*, accions curtes organitzades en sèrie, han estat presentades en diversos dispositius, passant del teatre a la galeria d'art. *Another Distinguée*, la nova sèrie de peces estrenada ara, afegeix al projecte un nou estrat portant-lo a un lloc sorprenent en el qual tot el que s'ha creat fins ara adopta un nou significat.

Another Distinguée és una invitació a l'oblit i alhora, paradoxalment, un exercici de memòria. La memòria és capritxosa i no admet cap control sobre el que produeix. La memòria construeix els seus relats com si fossin nous cada vegada i per a això desplaça, repeteix, inventa, afegeix, reprimeix, etc.

En aquest sentit, *Another Distinguée* no només ens porta a una cosa nova sinó que, sobretot, ens empeny a allò desconegut. La claredat característica de les peces anteriors s'ha transformat ara en un espai d'ombres, en una foscor gràfica, gairebé onírica en la qual el cos de La Ribot ha deixat de ser un fetitxe per la mirada de l'espectador i s'ha convertit és una espècie de presència multiplicada que llisca i travessa altres cossos possibles. Heroïna i superherois, guerrers, sirenes ... La Ribot i els seus companys s'inventen en cada peça una nova identitat per a oblidar-la en la següent.

Another Distinguée convida a endinsar-se en un espai particular, en un lloc característic i únic que es pot designar com un «cub negre». L'espai apel·la a l'experiència individual i directa: cada espectador ha de fer-se càrrec de la seva pròpia presència i és lliure per decidir on i com vol estar en cada moment. Però no només haurà de tenir en compte els altres cossos que l'acompanyen en l'espai. A *Another Distinguée* no només hi ha ombres: una enorme presència fosca, opaca i sinistra governa aquest lloc establint un principi d'invisibilitat que multiplica a l'infinit els possibles punts de vista i que limita profundament qualsevol intent de controlar visualment el que succeeix. L'única sortida aquí és acceptar la derrota visual i lliurar-se a el que cadascun dels nostres cossos és capaç de fer i entendre.

Jaime Conde-Salazar

Coreografia i direcció **La Ribot** / Intèrprets **La Ribot, Juan Loriente, Thami Manekehla** / Disseny llum **Eric Wurtz** / Instal·lació i vestuari **La Ribot** / Direcció tècnica **Marie Prédour** / Realització instal·lació **Victor Roy, Marie Prédour** / Mirada externa **Jaime Conde-Salazar** / Realització vestuari **Laurence Durieux, Marion Schmidt, Julie Z.** / Administrador **Gonzague Bochud** / Producció i comunicació **Sara Cenzual**

Coproducció Théâtre de Vidy, Lausanne; Centre National de la Danse- Centre Pompidou, Paris; Latitudes Contemporaines, Lille; Teatros del Canal, Madrid; Tramway, Glasgow / **Con la colaboración** Comédie de Genève / **Con el apoyo** Stanley Thomas Johnson Stiftung, Ernst Göhner / Fundació La Ribot rep el suport de Ville de Genève, République i cantó de Genève i Pro Helvetia – Swiss Arts Council

Sala MAC / dissabte a les 20 h, diumenge a les 18 h / 16 €

Del 17 al 19 de març

JONATHAN BURROWS & MATTEO FARGION

Hysterical Furniture

A mig camí entre la dansa, la comèdia i la performance, l'obra de Burrows i Fargion irradia alegria alhora que fa pensar. Al llarg dels darrers dotze anys, ambdós artistes han construït un corpus de duets que barregen la formalitat de la música clàssica amb un plantejament obert i sovint anàrquic de la representació i el públic, una manera de fer que els ha fet guanyar un gran nombre de seguidors arreu del món.

Primera vetllada: *Both Sitting Duet* és la peça que els va donar a conèixer el 2002. A Barcelona anirà seguida de la seva obra més recent, *Body Not Fit For Purpose*, que presenta una confrontació entre la política aïrada i la pura alegria de la dansa, que ens fa riure i, alhora, fa que ens plantegem tota mena d'interrogants (una hora sense interrupció.)

Segona vetllada: En la segona vetllada es presenten *Cheap Lecture* i *The Cow Piece*, on una conferència cantada és desbaratada per dotze vaques de plàstic que ballen, canten, parlen, pensen, dormen, van, vénen i moren en una sèrie d'execucions rituals (una hora sense interrupció.)

Tercera vetllada: La tercera vetllada comença amb *Eleanor And Flora Music*, una col·laboració amb les artistes Eleanor Sikorski i Flora Wellesley Wesley, que han retraduat *Both Sitting Duet* de Burrows i Fargion per convertir-la en un contrapunt delicat. La seguirà la peça *Speaking Dance*, que s'inicia amb una coreografia que se sent però no es veu en cap moment i esdevé un espectacle anàrquic d'imatges rítmiques (una hora i mitja amb un breu intermedi.)

...en certes ocasions, profundament avorrida per alguna representació, he desitjat que un follet fastiguejat escamotegés per art de màgia l'obra que estic mirant i la substituís per una de Burrows i Fargion.

Deborah Jowitt (DanceBeat), sobre *Cheap Lecture* i *The Cow Piece*, Nova York

Jonathan Burrows i Matteo Fargion reben el suport de Kaaitheater de Brussel·les, PACT Zollverein Essen, Sadler's Wells Theatre de Londres i BIT Teatergarasjen de Bergen. Actualment, són artistes residents de The Nightingale (Brighton, Anglaterra).

Eleanor And Flora Music/Nora és un encàrrec de Sadler's Wells Trust i DanceEast, amb la col·laboració de South East Dance i el suport d'Arts Council England, The Nightingale, Greenwich Dance & Trinity Laban Partnership, Dance4, Roehampton University, Leeds Beckett University, Institut Français du Royaume-Uni i Chisenhale Dance Space.

Both Sitting Duet va ser un encàrrec del Kaaitheater de Brussel·les, finançat públicament per la National Lottery de l'Arts Council England; *Body Not Fit For Purpose* és un encàrrec de la Biennial de Venècia, finançat públicament per la National Lottery a través de l'Arts Council England; *Cheap Lecture* va ser un encàrrec de Cultureel Centrum Maasmechelen i Dans in Limburg, i *The Cow Piece* va ser finançada públicament pel Ministeri Flamenc i el Kaaitheater de Brussel·les.

La presentació a Barcelona rep el suport del British Council

Sala MAC / a les 20 h / 16 €

19 de març

TRAJAL HARRELL

Twenty Looks or Paris is Burning at The Judson Church (s)

Twenty Looks or Paris is Burning at The Judson Church és el reconegut treball de l'artista Trajal Harrell, pel qual ha rebut premis com el Guggenheim Fellowship. Acaba de completar una residència de dos anys al MoMA, que li ha permès crear diverses peces.

Aquesta treball parteix d'una trobada imaginària entre l'estètica de la Judson Church (església progressista que a partir dels anys 50 va impulsar moviments artístics d'avantguarda) i la tradició històrica del Voguing (tipus de ball social que tenia lloc a Harlem i practicaven sobre tot gais, transvestits i transsexuals afroamericans i llatins als anys 60). Trajal Harrell revisita la història de la dansa contemporània i actualment està considerat com un dels coreògrafs més importants de la nova generació.

Coreografia i ballarí **Trajal Harrell** / Dramaturg **Gérard Mayen** / Assistent dramaturg **Moriah Evans** / Disseny so **Trajal Harrell** / Música **varis**, incloent for Alan Turning de Robin Meier i Again Free de Imani Uzuri / Vestuari **Michael Ventolo i Trajal Harrell** / Escenografia **Trajal Harrell** / Arts Visuals (set) **Franklin Evans**

Sala HIROSHIMA / a les 19:30 h / 16 €

23 de març

PUBLIC IN PRIVATE / JASNA L. VINOVRSKI

Staying alive

Staying alive és una reflexió sobre les nocions d'ordre i control de la migració humana i no humana. La peça qüestiona com el sistema jurídic, que avui dia té un paper decisiu en el control de la migració, s'ha vist afectat per la producció de coneixement i de discursos sobre el tema de la migració, que alhora el mateix sistema perpetua.

Al llarg de tot aquest procés, l'iPad, una eina tecnològica d'ús personal, ha actuat com un important agent de control del cos de la ballarina. A poc a poc, i durant tota la peça, el nivell d'estrès del cos es va intensificant.

Jasna L. Vinovski va néixer i es va criar a Zabreb, Croàcia, però gairebé sempre ha viscut i treballat en altres països. Després de treballar com a intèrpret amb diferents coreògrafs europeus (Groupe Dunes, J. Schömer, C. Sagna, O. Duboc, etc.), va començar a crear les seves pròpies peces, que s'han presentat a llocs com el Tanzhaus de Zuric i el Holland Dance Festival (l'Haia), els Rencontres chorégraphiques internationales de Seine Saint-Denis, el festival Artdanthé a París, el festival Tanec Praha a la República Txeca, el Festival de Zagreb a Croàcia o Dansa València a Espanya. El seu treball artístic se centra en els temes relacionats amb les estructures burocràtiques i les qüestions relacionades amb la identitat dins d'aquestes estructures. En els darrers anys s'ha interessat pels conceptes de vida privada i pública en el context teatral. Des de 2008 codirigeix la companyia Public in Privat amb Clément Layes.

Idea, coreografia i interpretació **Jasna L. Vinovski** / Col·laboradors **mini iPad, llibres** / Música **Staying alive dels Bee Gees**

Aquesta peça es va crear en el marc d'un projecte més ampli, «Migrant Bodies», amb el suport del programa Cultura 2007-2013 de la Unió Europea. www.migrantbodies.eu

Sala PB / A les 20 h / 16 €

24 i 25 de març

**CECILIA BENGOLEA, FRANÇOIS CHAIGNAUD,
MARLENE MONTEIRO FREITAS, TRAJAL HARELL**

(M)IMOSA. Twenty Looks or Paris is Burning at The Judson Church

La peça s'inspira en el documental *Paris is Burning* sobre el moviment vogue, que fa referència als concursos que tenien lloc a les sales de ball de Harlem a principis dels anys 60, una forma d'espectacle social que practicaven sobretot els gais, transvestits i transsexuals d'origen afroamericà o llatí i que tenia com a objectiu imitar les identitats socials i de gènere arquetípiques a través de la moda, el moviment i el comportament. En aquell mateix moment històric, als anys 60, els pioners de la dansa postmoderna trencaven amb les representacions de la dansa clàssica i moderna i començaven a buscar la manera de fer dansa sense artificis, una dansa basada en l'autenticitat.

Cecilia Bengolea va entrar el 2004 a formar part del projecte Ex.e.r.ce de Mathilde Monnier i ha ballat amb João Fiadeiro, Claudia Triozzi, Marc Tompkins, Yves-Nöel Genod, Alain Buffard, Mathilde Monnier, Alice Chauchat, Sarah Michelson, Trajal Harrell, Marlene Monteiro Freitas i Alexandra Bachzetsis. Viu i treballa a París des de 2001.

François Chaignaud ofereix concerts partint sempre d'una cruïlla d'inspiracions: l'eròtica, l'opereta o fins i tot el *hula hoop*. Ha abordat col·laboracions decisives, sobretot amb la llegendària *drag queen* de San Francisco Rumi Missabu, l'artista Benjamin Dukhan o el cabareter Jérôme Marin. Chaignaud, que també és historiador, ha publicat amb les Presses Universitaires de Rennes (PUR) *L'Affaire Berger-Levrault: le féminisme à l'épreuve (1898-1905)*. Va presentar la seva última peça al Festival de Dansa de Montpeller el 2013. Des de 2005 també treballa amb Cecilia Bengolea.

Trajal Harrell ha creat sis peces de llarga durada. És conegut sobretot pel seu cicle *Twenty Looks or Paris is Burning at The Judson Church*, que se centra en la relació entre el moviment vogue i els inicis de la dansa postmoderna. *Antigone Sr.* va guanyar el Bessie Award 2012 a la millor producció. Més recentment, Harrell ha creat la primera peça de tot un conjunt que té com a tema l'exploració del butoh des de la pràctica teòrica del vogue. La seva obra *Used, Abused, and Hung Out to Dry* es va estrenar al MoMA el febrer de 2013.

Marlene Monteiro Freitas va néixer a Cap Verd, on va ser confundadora i membre del grup Compass i va col·laborar amb el músic Vasco Martins. Després d'estudiar dansa a P.A.R.T.S. (Brussel·les), a l'E.S.D. i a la Fundação Calouste Gulbenkian (Lisboa), va desenvolupar un projecte de dansa amb la comunitat de Cova da Moura (Lisboa). Col·labora regularment amb Emmanuelle Huynn, Loïc Touzé, Tânia Carvalho o Boris Charmatz, entre altres artistes. El denominador comú de les seves creacions són la transparència, la impuresa i la intensitat. Forma part del col·lectiu Bomba Suicida, amb base a Lisboa.

Coreografia i interpretació **Cecilia Bengolea, François Chaignaud, Trajal Harrell, Marlene Monteiro Freitas** / Difusió **Sarah de Ganck/Art Happens**

Agraïments especials Matthieu Banvillet, Sarah Michelson, DD Dorvillier, Ben Pryor, Lasseindra Ninja, Alex Mugler, Rumi Missabu, Pascal Queneau, Archie Burnett, Javier Madrid, Matthieu Bajolet, Donatien Veismann, Miguel Bengolea, Marianne Chargois, Joao Figueira, Rio Rutzinger, Emmanuelle Huynh, Jessica Trossman

Producció VLOVAJOB PRU / **amb** Le Quartz – Scène nationale de Brest / **Coproducció** Le Quartz – Scène nationale de Brest, Théâtre National de Chaillot, Centre de Développement Chorégraphique – Toulouse, The Kitchen – New York, Bomba Suicida, FUSED – French US Exchange in Dance / **Amb el suport** Ménagerie de Verre – Paris et des

VLOVAJOB PRU rep el suport de DRAC Poitou--Charentes i l'ajut de l'Institut Francés per al projecte

Sala MAC / Divendres a les 20 h, dissabte a les 20:30 h / 16 €

25 i 26 de març

SÒNIA GÓMEZ

Dancers. Un projecte de transmissió

Els reconeguts artistes escènics canadencs Marc Béland i Alix Dufresne re-interpretaran el solo *Ballarina* a través del filtre masculí del ballarí i les qüestions que això imposa: el cos que va canviant en passar els anys i la seva percepció d'aquest envelliment, la dualitat entre força i sensibilitat, entre potència i delicadesa, el lloc del ballarí en l'escena cultural quan passa els 50 anys.

Sònia Gómez és, des de fa alguns anys, una performer referent del nostre panorama actual. Ha treballat amb companyies com General Elèctrica, la Fura dels Baus i La Carnicería Teatro i presenta els seus propis espectacles, com *Mi madre y yo*, *Experiencias con un desconocido*, etc, muntatges multidisciplinaris que recorren un ampli ventall de llenguatges, estètiques i referències.

Interpretació **Marc Béland** / Dramatúrgia **Alix Dufresne**
La presentació a Barcelona rep el suport del **British Council**

Sala HIROSHIMA / a les 19 h / 16 €

Del 30 de març al 2 d'abril

EL CONDE DE TORREFIEL

Escenas para una conversación después del visionado de una película de Michael Haneke

A través de les històries i preocupacions de 12 joves europeus l'espectacle dona una visió de la societat contemporània, una societat perduda i sotmesa a una forma de feixisme. La peça ens pregunta: quan som realment lliures en els nostres pensaments i les nostres accions?

La força de l'obra rau en tres mecanismes: l'alternança entre narració i text projectat, el contrast entre allò que es diu i el moviment en escena i l'omnipresència de la música electrònica que ens reitera l'alienació i el feixisme.

Formada per Pablo Gisbert i Tanya Beyeler el 2010, **El Conde de Torrefiel** és un projecte artístic en el qual conviuen literatura, arts plàstiques i coreografia i busca transcendir el llenguatge verbal, formulant hipòtesis sobre les incògnites del segle XXI. El Conde de Torrefiel forma part de l'equip artístic de la companyia de dansa La Veronal en la composició textual i dramatúrgica de les seves peces.

Idea i direcció **El Conde de Torrefiel** / Text i dramatúrgia **Pablo Gisbert** / Disseny llums **Marcela Prado** / Cap tècnic **Isaac Torres** / So **Rebecca Praga** / Fotos **Mara Arteaga, Edu Pérez** / Amb **David Mallols, Isaac Forteza, Quim Bigas, Mario Pons-Macià, Tanya Beyeler**
Amb la col·laboració Residencias Adriantico – Antic Teatre; INAEM – Instituto Nacional de las Artes Escénicas, Ministerio de Cultura de España; Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya; Institut Ramón Llull; Encuentros de Magalia 2011

Sala PB / 20:30 h (dg 18 h) / 16 €

1 d'abril

ANDREAS CONSTANTINOU

TRANSactions: The WOMANhouse

En aquesta peça quatre artistes femenines summament atlètiques es transformen en homes. Actuen com a autèntics mascles, amb barbes i tota la resta, i provoquen baralles. Qüestionant la masculinitat en cossos femenins, trenquen amb els estereotips sobre el que representa ser un home i sobre el que els cossos femenins poden fer. Tendre, agressiu, sexy, vague: aquest espectacle traspasa totes els límits.

Andreas Constantinou es va formar com a ballarí i artista de performance al Conservatori de Música i Dansa Trinity Laban el 2003. Ha treballat i col·laborat amb companyies i artistes com Kitt Johnsons X-act, PunchDrunkTheatricalExperiences, Athina Vahla, CandoCo Dance Company i Uniform. L'any 2003 va fundar la companyia Himherandit Productions, que combina diferents formes d'art per crear produccions innovadores i diverses. Actualment forma part de les veus més innovadores i apassionants de l'escena artística danesa. El 2015 també va ser un dels 20 artistes seleccionats per a l'Aerowaves amb l'obra que presentem, *The WOMANhouse*.

Coreògraf-director **Andreas Constantinou** / Intèrprets **Sofia Karlssen, Hilde I Svandold, Sarah Armstrong, Miryam Mariblanca** / Consultor creatiu **Noelia Mora Solvez** / Coproductors Bora Bora – dans og visuelt teater / Disseny il·luminació **Peer Mariboe** / Tècnic **Jeppé Corht** / Vestuari **Andreas Constantinou** / Productor danès **Kirstina Bauning** / Productor UK **Matthew Schmolle**
Música Antonio Vivaldi: Nisi Dominus & Stabat Mater Nirvana: Smells like teen spirit Chopin: Nocturne No2 Death Token: Death Scene
PARTNERS & SUPPORTERS Bora Bora – dans og visuelt teater; Dansev E6rket, Aarhus Municipality; Statens Kunstr E5d (The Danish Arts Council); Silkeborg Municipality; Trinity Laban Conservatoire of Music and Dance

Sala MAC / 19 h (dg 18 h) / 16 €

24 d'abril

Conferències

Who's on stage?

Gènere, circ i arts escèniques

PROGRAMA

Jornada per explorar les interseccions entre gènere, circ i altres arts escèniques. En la primera part de la trobada es durà a terme una aproximació acadèmica al circ i al gènere, i la segona part abordarà aspectes pràctics al voltant de les arts escèniques i el gènere en diferents contextos socials i culturals (per exemple Irlanda, Catalunya).

MATÍ: CIRC I GÈNERE

CONFERÈNCIA 1 – Tiina Rosenberg

“Nois joves, en forma, exuberants i una noia flexible? Interpretant el gènere en el circ contemporani”.

Tiina Rosenberg és professora d'Estudis de Teatre i Interpretació a la Universitat d'Estocolm (Suècia). Prèviament professora d'estudis de gènere a la Universitat d'Estocolm i Lund i rectora de la Universitat de les Arts a Helsinki (Finlàndia). La seva última publicació és *Don't Be Quiet, Start a Riot. Essays on Feminism and Performance* (2016) (*No calleu, Comenceu una revolta. Assajos sobre feminisme i interpretació*).

CONFERÈNCIA 2 – Emilie Salamero

El circ sota el prisma d'una sociologia de gènere

Revisió dels estudis de les enquestes sobre el circ i el gènere a França.

Emilie Salamero és professora d'universitat de Sociologia. Ha dut a terme una tesi de doctorat sobre la formació professional dels artistes de circ a França (2009). S'interessa en particular sobre les dinàmiques professionals, els processos de socialització i les trajectòries professionals en els oficis artístics de dedicació física.

Dóna classes a la Universitat de Poitiers a futurs professionals de l'esport i a la Universitat Jean Jaurès de Toulouse a futurs professionals de la dansa i el circ.

TARDA: ARTS ESCÈNIQUES I GÈNERE

TAULA RODONA: Arts escèniques i gènere

- Lian Bell (sessió plenària): #wakingthefeminists
Escenògrafa independent i gestora cultural. Portaveu de #wakingthefeminists.. Equality for Women in Irish Theatre (#despertantlesfeministes. Igualtat per a les dones en el teatre irlandès)
- Projecte Vaca.
Associació de dones artistes de les arts escèniques, fundada el 1998 com a punt de trobada de dones per discutir el seu rol en els processos creatius de les arts escèniques.
- Altres ponents per confirmar.

Coorganització FACE i APCC

Informacions complementàries

sobre LA RIBOT

Article de José A. Sánchez, professor de la Universitat de Castella La Mancha

Se trata de una serie de piezas muy breves, de uno a cinco minutos de duración, que comenzó a elaborar en 1993 y que fue creciendo hasta convertirse en un espectáculo autónomo. La Ribot, recuperando una práctica neo-dadaísta, acredita en el programa el patrocinio o propiedad de las diversas piezas que se van añadiendo a la serie. Las *Piezas distinguidas* pasan ante el espectador como obras de una exposición, construidas a partir de ideas u ocurrencias de índole visual, musical o incluso verbal. Hay piezas brevísimas, que actualizan las provocativas síntesis futuristas, otras mínimas, en las que el movimiento apenas resulta perceptible y que convierten el cuerpo de la intérprete en mera imagen, otras cómicas e incluso histriónicas, y algunas líricas, controladamente expresivas. Todas ellas están impregnadas de un humor amargo: una mirada atónita hacia la complejidad de la experiencia y del movimiento y la decisión de afrontarla por medio de la ironía.

La primera serie de Piezas se presentó en 1993. Se trataba de un conjunto de "caprichos" escénicos elaborados a partir del propio cuerpo, pero con procedimientos compositivos más próximos a las artes visuales que a la danza. La objetualización de la poesía practicada por Joan Brossa unos años antes encontraba continuidad en esta objetualización del cuerpo o corporeización de la imagen propuesta por La Ribot. Cansada de la complejidad de la producción escénica convencional, ella quería producir objetos manejables, que le permitieran investigar y entender pequeñas cosas y que, al mismo tiempo, fueran muy fácilmente distribuibles. Se puso unas reglas: intentar estar desnuda, "por acercarme al cuerpo y por que se viera ese acercamiento"; partir del silencio, cualquier sonido se añadiría una vez concebida la pieza; y definir un tiempo: entre 30 segundos y 7 minutos. "Lo que yo estaba buscando con la escala pequeña era un cambio en la forma de trabajar el cuerpo y la danza [...]: podía trabajar casi a diario con una sola cosa que podía definir, terminar y, consecuentemente, entender."

Concibiendo cada pieza como un objeto, pensó que lo mejor sería venderlas como tales. Y, recordando a Manzoni, autor de esculturas vivas y vendedor de obras inmateriales, La Ribot ideó la fórmula de los "propietarios distinguidos". A cambio de una módica cantidad, el nombre del propietario aparecía en el programa de mano de cada representación junto a la pieza adquirida y, además, la artista se comprometía a mantenerle informado de la circulación de la misma. Animada por la eficacia de la fórmula, La Ribot se propuso la elaboración de un conjunto de cien *Piezas distinguidas*, de las que hasta el momento ha producido treinta y cuatro, divididas en tres series: *13 Piezas distinguidas* (1993), *Más distinguidas 97* (1997) y *Still distinguished* (2000).

La teatralidad aún muy fuerte en la primera serie se fue suavizando en la segunda, donde la pintura adquirió protagonismo, hasta casi desaparecer en la tercera, concebida para lugares de exhibición en que la artista compartía su espacio de acción con el público y caracterizada por un mayor énfasis en la detención (contemplación) que en la acción. Lo que tienen en común todas las piezas (a excepción de la última) es

su brevedad y la centralidad de un cuerpo que coincide con el de la artista. Coincide, porque en todas las piezas se produce una paradójica disociación de la artista y de la intérprete, que es probablemente la causa de ese gesto que tanto recuerda la constante perplejidad en el rostro de Buster Keaton: como si los caprichos de la artista sorprendieran constantemente a la intérprete y ambas se descubrieran una y otra vez como idénticas en su cuerpo.

La imagen de la mujer y el cuerpo de la mujer constituyen un tema casi inevitable en las *Piezas distinguidas*. Un elemento que está también en la definición de las piezas y que constituye al mismo tiempo otro factor de alienación es la desnudez. La opción de La Ribot por la desnudez no respondía a ninguna intención provocadora, sino a la búsqueda de la mayor proximidad con el cuerpo e, incluso, como ya propusiera Yvonne Rainer en *Word Words*, de la mayor neutralidad. Sin embargo, no cabe duda de que al desnudarse en escena, La Ribot estaba cuestionando una percepción social muy extendida que asocia la exhibición del cuerpo desnudo a su conversión en objeto de deseo (o especulación) o bien a ejercicios de humillación o burla.

La última serie, *Still distinguished*, posterior a *El gran game*, incorporaba la reflexión sobre la espacio-temporalidad realizada en este último trabajo. *Candida iluminaris* daba la clave de esa nueva concepción: construyendo una hilera de miniaturas que referían a la sucesión de las *Piezas distinguidas* realizadas hasta el momento, la coreógrafa espacializaba lo que hasta entonces había sido eminentemente temporal, y situaba su nueva serie en un espacio-tiempo mucho más parecido al de *El gran game* que al de 13 *Piezas distinguidas*. Un espacio-tiempo que no sólo se planteaba como estructura formal, sino como estructura emocional: y es que las miniaturas y pequeños objetos no sólo remitían a una sucesión de obras, sino también a una trayectoria creativa, a un pasado vivido, a una biografía. Y al despojarse de las prendas con las que había salido a escena y añadirlas como elementos de la hilera, La Ribot cargaba de memoria un espacio dominado por la desnudez y lo inmediato, y convertía esa hilera de objetos aparentemente de escaso valor en una metáfora de su propia biografía.

José A. Sánchez,
Universidad de Castilla-La Mancha

sobre ANDREAS CONSTANTINOU

Entrevista

“Vull fomentar la diversitat i portar a primera línia del debat la filosofia queer”

A **The WOMANhouse**, quatre dones extraordinàriament atlètiques es transformen en homes. Actuant com el mascle típic (amb barbes i tota la resta inclosa), s'exalten i busquen brega. I qüestionant la masculinitat en cossos femenins, fan miques les idees estereotipades del que vol dir ser un home i del que els cossos femenins són capaços de fer. Tendre, agressiu, sexy i tèrbol... és un espectacle que travessa tots els límits.

El coreògraf i ballarí **Andreas Constantinou** va ser seleccionat l'any 2016 per Aerowaves com un dels 20 coreògrafs més interessants d'Europa per la seva obra *The WOMANhouse*.

Hola, Andreas. Per començar, potser ens podries explicar una mica qui ets, com vas arribar a coreògraf i quina formació has tingut.

Diria que sempre he estat una persona creativa, des que tinc memòria. Ja de petit em passava el dia muntant espectacles perquè els representessin els meus amics i la meua família. Suposo que convertir-me en coreògraf va ser l'evolució natural des d'aquest punt de partida. Em vaig graduar al Trinity Laban el 2002 i des d'aleshores m'he dedicat principalment a la creació de peces d'art performatiu i de performances basades en la dansa. En el fons, encara sóc aquell nen que creava espectacles!

Com i quan va entrar la dansa a la teua vida?

La dansa va entrar a la meua vida gràcies a la Madonna. Sí, la Madonna! Recordo la gira mundial de 1991, «Blond Ambition»: la veig veure i immediatament vaig saber que volia ballar. Després d'això vaig començar a anar a classes de dansa i vaig descobrir l'espectacle *Lamentation*, de Martha Graham. Després de constatar l'expressivitat d'aquella peça, ho vaig tenir clar: volia que el meu futur fos al món de la dansa.

En aquells anys, va haver-hi algun coreògraf o algun ballarí que t'inspirés especialment?

N'hi ha tants, d'artistes que m'han inspirat... La veritat, però, és que en el meu cas bona part de la inspiració no prové del món de la dansa, sinó de l'art visual i de l'art performatiu. M'inspira sobretot l'obra de Paul McCarty, Rebecca Horn, La Ribot o Grayson Perry.

I hi ha alguna experiència en concret que t'hagi marcat i que hagi influït en el teu llenguatge coreogràfic i en la teua recerca artística?

Suposo que totes les experiències personals contribueixen al desenvolupament del teu propi llenguatge artístic. Sens dubte, crec que el meu llenguatge artístic personal ha evolucionat significativament des que em vaig centrar en els conceptes de sexualitat, gènere i identitat.

Vens a Bassano amb l'espectacle *The WOMANhouse*. Explica'ns coses sobre aquest projecte.

The WOMANhouse és un espectacle que gira entorn del tema de la masculinitat, interpretat per quatre dones que fan d'home, que es presenten com a masculines. Que trenquen estereotips i fins i tot qüestionen el significat de la masculinitat.

Has actuat en diferents països. Quines diferències o similituds has trobat en la resposta del públic a aquesta peça?

La resposta general a la peça ha estat extremadament positiva a tot arreu on l'hem representada. Jo diria que la diferència fonamental és el grau amb què els diferents públics han mostrat el seu reconeixement. Per exemple, a França i a Suïssa, el públic es va tornar boig i es va posar dempeus per demostrar a les artistes fins a quin punt els havia commogut l'obra, mentre que en altres llocs aplaudien amb ganes, però alhora amb certa inseguretat. Un altre exemple: en alguns llocs la gentriu quan veu la peça, i en d'altres no. Té molt a veure amb la perspectiva cultural des de la qual s'enfronten a l'obra.

Què esperes que en tregui la gent, de l'obra? Què esperes que canviï?

Espero que la gent qüestionï el binarisme de gènere i vegi les coses des d'un punt de vista més obert. No és que vulgui canviar res en concret, simplement vull fomentar la diversitat i portar a primera línia del debat la filosofia *queer*.

També ets ballarí: què experimenta el teu cos quan ets a l'escenari?

Depèn de la peça que interpreti, però diria que una mica de tot: transformació, esgotament, relaxació, adoració, exaltació, adrenalina. Al capdavall, és un cos viu!

Què en penses del debat de gènere?

Estic totalment a favor de trencar amb el binarisme de gènere. De fomentar la diversitat i posar fi a l'antiga visió patriarcal del gènere. De tota manera, em sembla que és millor que la gent vegi el meu treball a l'escenari que no pas que els expliqui amb paraules el que penso del debat de gènere. Li faig molta més justícia amb l'espectacle, i suposo que per això sóc coreògraf i artista: són les eines que utilitzo per expressar-me i crear discurs.

La teva peça ha estat seleccionada enguany per la xarxa Aerowaves com una de les coreografies emergents més prometedores d'Europa. Quin impacte té aquesta experiència en la teva obra i la teva carrera?

De fet, ha tingut un impacte molt gran en la meua companyia, ja que d'ençà d'aleshores estem constantment de gira. Hem estat de gira bona part del 2016 i ja tenim compromisos per al 2017. Sens dubte ha estat una oportunitat excel·lent, que ens ha obert moltes portes. És realment fantàstic tenir l'oportunitat de presentar la meua obra a una escala molt més gran, que puguin veure-la molts més públics arreu d'Europa. N'estic profundament agraït.

Silvia Auffero
Agost 2016

PREMSA
MERCÈ ROS
93-256 26 14
mros@mercatflors.cat
www.mercatflors.cat

MERCAT DE LES FLORS
Consorci format per

Amb la col·laboració

